

Vstávat?? (soubor textů)

Vložil/a mladez, Po, 02/07/2012 - 15:03
Otištěno z časopisu Bratrstvo 10/2010

Překonat se. Au.

Do snu mi pronikají nepříjemné hlasy. Budí mě a já se vši silou spícího bráním. Nikam nechci, chci spát. Samozřejmě že vím, že bych měla jít do školy. Zvládám to pak líp, lidi tam jsou přímo a ... Jenže mě se nechce a omluva se dá vždycky zařídít.

Někdy si můžeme povolit a jindy je třeba, abychom se překonali. To je potřeba pečlivě rozvažovat. Dnes se soustředím na překonávání se v různých nechtích. Za svých studií jsem se při výuce angličtiny setkala s dvanáctiletým klukem, kterého angličtina evidentně nebrala. Všechno, pro něj důležité - závodní lyžování, tréninky - mu šlo vcelku samo a výsledky hned viděl, ale ve studiu angličtiny neviděl žádný smysl. Věci, které přináší náš život, můžeme brát jako nucené zlo, a přijmout tak do svého života „hluchý, neplodný“ čas. Nebo se jich můžeme chopit, přeznačit je tak, aby smysl dávaly, změnit je.

Does it make sense?

Jaké místo má ta či ona činnost ve vašem životě? Jaký je její smysl? Smysl se skládá z drobných životních určení a to je jeho podstata. Ztráta nebo nenaplněnost potřeby životního smyslu připravuje člověka o mnoho energie a nechává bezdůvodně vysychat naše vnitřní prameny. Smysl je zdrojem motivace, uvádí do pohybu. Musíme si ho najít každý sám za sebe. K tomu je třeba mít otevřené oči a chtít. Život bude mít smysl teprve tehdy, až člověk pozná svůj úkol pro tento svět a bude ho žít.

Jdi a ...

Smysl mého života je v první řadě v tom, že tento jedinečný život, který mi Bůh daroval, budu skutečně žít. Že zanechám na tomto světě svou osobní životní stopu. Vzpomeňte si, kolikrát Ježíš říká: „Jdi a ...“ Jdi a utvářej svůj život nově. Dotkla se tě štedrá láska, probudila fantazii, tak jdi a proměňuj. To je vyslání. V knize Genesis čteme, že Bůh člověka vyslal do světa, aby svět utvářel, chránil, staral se o něj. Ježíš mi připomíná, že mám žít život pravdivě, aby to, co mi Bůh daroval, obohacovalo svět. Abych tak dokázala trvale žít, potřebuji najít prameny, z nichž budu čerpat elán a energii.

Prameny aneb kde na to vzít

Máme přístup k různým pramenům, a taky že z nich čerpáme! Od čirých po zakalené - pramen sebelibosti, méněcennosti, radosti, blízkosti... Odkud chceme čerpat? Z čirých můžeme brát sílu a energii.

„U Tebe pramen žití, když ty jsi nám světlem, spatřujeme světlo.“ Ž 36,10 nebo třeba „Potečou proudy vod z jeho nitra.“ J 7,38 Tyto věty se týkají našeho kontaktu s Bohem. On může být naším pramenem. Takovému prameni se říká pramen Ducha svatého. Osvěžuje tvořivostí, očišťuje od emocionálního znečištění, uzdravuje rány, obohacuje novým a posiluje. Může pramenit skrze hodnoty (dřív se jim říkalo cnosti) - jsou to třeba láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, důvěra, vlídnost, sebeovládání; nebo skrze činnosti - četba Bible, modlitba a meditace, bohoslužby a rituály, ticho, prožitek přírody, setkání s myšlenkou - tady se metoda vlastně může stát takovým obcerstvujícím pramenem. Napadl by vás další pramen?

Fantazie a tvořivost

Kudy k prameni? Celou duší se oddejte tomu, co děláte. Otevřete se tomu, co vás převyšuje. Dívejte se kolem sebe. Naslouchejte. Hledejte. Pramen Ducha svatého aktivuje a uvolňuje síly v naší duši. Člověk, který žije z tohoto pramene, vnímá, že jeho život probíhá zdárně a je obohacen o nové prožitky - prožitek života, svobody a lásky. Výsledky se objeví - pocítíte, že kolem vás něco roste, probouzí se fantazie a tvořivost.

Proč je fantazie důležitá? Všimněte si, jak v evangeliích vstupuje Ježíš do lidských příběhů a proměňuje je. I od nás očekává, že budeme měnit svět - a právě k tomu osvobodil naši fantazii a tvořivost. Fantazie je forma svobody, kterou můžeme rozvíjet nebo ji nechat zakrtnět. Plně probouzí vědomí a široce rozvíjí porozumění druhým. Dává rozhled a díky ní se nám půjde dobře vstříc našemu poslání.

Otázky na začátek

I když máme spoustu věcí na práci a kdekdo nás honí, nevzdávejte hledání pramenů osvězení. Neděláte to jen pro sebe.

Každý má trochu jiné studánky. Ptejte sami sebe.

Z jakých pramenů jsi čerpal/a, když jsi byl/a mladší? Co tě dokázalo nadchnout?

Jaké prameny ti předali máma s tátou? Nebo prarodiče?

Kde jsi zapustil svůj život? Odkud bereš sílu pro život?

Co by mohlo být tvým osobním posláním?

Jak se můžeš stát požehnáním pro druhé?

Medková, Marie

CHVÁLA ZAHÁLKY

Chtěl bych dnes zahálet: snad proto, že je tak obzvláště krásně, nebo že na dvoře pracují truhláři, nebo že slunce svítí, nebo z tisícerých jiných příčin: chtěl bych zahálet.

Nechtěl bych jít někam ven, neboť jít není už zahálet; ani číst, ani spát, protože ani to, ani ono není zahálka; ani se bavit, ani odpočívat, protože zahálka není ani odpočinek, ani zábava.

Zahálka, čistá, dokonalá zahálka není ani kratochvíle, ani dlouhá chvíle; zahálka, toť něco negativního: je to nepřítomnost všeho, co člověka zaměstnává, zabavuje, rozptyluje, zajímá, zaneprázdňuje, trápí, těší, váže, vyžaduje, baví, nudí, okouzluje, otravuje, zabírá nebo zaneřádňuje; je to nic, zápor, neúčel, bezcíl, nevím už jak to říci; zkrátka něco dokonalého a vzácného.

Především: zahálka není maření času; mařil bych čas, kdybych dejme tomu nabíral sítem vodu; ale když zahálím, tak to právě nedělám, nedělám nic zbytečného, jelikož nedělám vůbec nic.

Za druhé, zahálka není matkou hříchu; nemůže být vůbec matkou, jsouc dokonale neplodná. Netouží po ničem; zahálka, která touží, už nezahálí, už něco dělá, už má někam zamířeno.

Za třetí, zahálet není lenošit. Lenošit je opomenout dělat něco, co by člověk dělat měl, a místo toho chtít si hovět. Zahálet, to je nedělat vůbec nic, a přitom vůbec nic nechtít.

Zahálet není ani odpočívat. Kdo odpočívá, dělá něco užitečného: připravuje příští práci. Zahálka je bez vztahu k jakékoliv minulé a budoucí práci; nemá následků a nečeká na nic.

Zahálet není také požívat klidu. Hřát se na slunci, mhouřit blaženě oči, příst jako kočka, to vše je činnost případně velmi účelná, nebo je aspoň příjemná; a příjemnost sama o sobě už je cosi jako účel. Zahálka je naprosto bezúčelná; nedomáhá se ani klidu, ani libosti, prostě ničeho.

Klid, toť pomalu a stále plynoucí proud, jenž tiše šplouchá a zkolébává; odpočinek, to jest temná a pokojná tůň, na níž odplývá rmut a pěna zlých nebo prudkých chvil; lenošení, toť zátoka pokrytá zelenou řasou, slizem a žabími vajíčky; ale zahálka jest utkvění. Nemá rytmu ani zvuku; stojí, nepostupuje. Nedává život plevelu, ani řase, ani komáru. Voda mrtvá a průhledná. Byť stojí, nezahřeje se. Stojí a neobrustá. Nemá směru, ani obsahu, ani chuti.

Chtěl bych dnes zahálet; ne, chce se mi nechtít nic. Chce se mi – čeho vlastně? Ničeho; neboť to právě jest zahálka. Být jako kámen, ale bez tíhy. Být jako voda, ale bez zrcadlení.

Jak oblak, ale bez pohybu. Být jako zvíře, ale bez hladu. Být jako člověk, ale bez myšlenky. Dívat se na bílý papír, prázdný a hladký; nepsat a dívat se, až by se (z vlastní iniciativy) pokryl černými písmenky, slovy, větami, řádky odshora dolů: první list, druhý a třetí; a pak, pak to nemuset číst, pak to s ohromnou samozřejmostí pravé, hluboké zahálky vůbec nepřečíst a obrátit oči k první jarní mouše, která leze po okně, dívat se na ni a nevidět jí; a pak – nu, což zahálka potřebuje nějakého programu? Neboť vždy lze nalézt něco k nedělání, k nevidění a k nesledování.

A když člověk dozahálel, vstane a vrátí se jakoby z jiného světa. Vše je trochu cizí a daleké, protivné jaksi a napjaté; a člověku je tak... tak divně, že... zkrátka si musí po zahálce odpočinout; odpočinuv

pak chvíli lelkovat, pak si ještě polenošit, potom se oddat jistému klidu, a teprve potom je schopen sebrat všechny své síly a začít dělat něco zcela zbytečného.

Čapek, Karel

PRACUJE NA TOBĚ BOŽÍ DUCH

Vstát, či nevstát? Vstávat se mi nechce, ale poručím si a vstanu. Překonal jsem tím lenost a sám sebe? Určitě ano, ale spontánní to nebylo. Kolik věcí, do kterých se mi moc nechce, musím udělat. Na překonávání sebe sama nakonec vlastně závisí celý náš život.

Mravenčí moudrost

Spontánní vztahy s lidmi jsou to nejlepší, co znám, ale i o ty musíme pilně pečovat. Ani v manželském vztahu se lenost nevyplácí. Kolik vztahů přežije krizi jen proto, že se jeden překonal a ne zvolil nejpohodlnější variantu: jak ty mně, tak já tobě. Otvírám knihu Přísloví a čtu nejznámější slovo o lenosti: „Jdi k mravenci, lenochu, dívej se, jak žije, ať zmoudříš“ (Př 6,6). A tak myslím na pohybující se řetěz z mraveniště a zase zpět a přemýšlím o Boží moudrosti, která vybavila i toho nepatrného tvorečka tím, co potřebuje k zachování života i celého mraveniště, k němuž patří. A vybaví se mi maminky, které vstávají v noci k dětem pořád dokola. Padají únavou, ale rády se překonají. A vzpomenu na ženy v jednom sboru, které navštěvovaly nemocnou paní, staraly se o vše potřebné a ona jim za to jen nadávala. A přece se překonaly a šly tam znovu.

Ale vybaví se mi také vyčerpaní křesťané, kteří stále musí překonávat sami sebe, rozdali by se, ale pak už melou psychicky, fyzicky i duchovně z posledního. A musí se učit překonávat sami sebe v tom, že tu a tam řeknou NE. Já nemohu. Já tam nepůjdu a nebudu mít špatné svědomí z toho, že chvíli nebudu dělat vůbec nic. Otvírám znovu Bibli, tentokrát v Žalmu 127,2 čtu krásné slovo, že „Bůh dopřává svému milému spánek“.

Vzdát se liščího ohonu

Ale otvírám také evangelium, kde Ježíš mluví o následování: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe...“ (L 9, 23). To bez překonávání sebe sama nejde. „Budu tě následovat, kamkoli půjdeš“, vyhrkne kdosi. Ale Ježíš mu řekne: „Lišky doupata mají..., ale syn člověka nemá, kam by hlavu složil“ (L 9,57-58). Na té cestě nepůjde jen o to, co ti vyhovuje, co je pro tebe příjemné a co se ti líbí. Ježíšovo pozvání se s pohodlností zharmonizovat nedá. Proto nečekejme, že bude v dnešní době populární. Populární a „in“ je spíš pravý opak: Nepřekonávej se, nevaž se, odvaž se, vyhov si, a od toho, co by tě nutilo, abys u sebe něco změnil a v něčem se překonal, se drž dál. Ale nenechme se odradit a mějme odvahu být nepopulární a nebýt „in“.

Překonej adama!

Jak ukazuje apoštol Pavel, není to křeč. Začíná to křtem, ve kterém se mohu ujistit, že velkorysost Boží dobroty nejdřív naprosto překonala mě. A pak zjišťuji, že se toho ve mně samotném musí hodně změnit. Pavel vysvětluje: To je překonáván ten starý adam (člověk) v tobě. A to už také na tobě pracuje někdo jiný, než ty sám: Pracuje na tobě Duch Boží. Toto překonávání sebe sama Duchem Boží je něco jiného než to, jestli mám nebo nemám vstát. A je to na celý život. Ale nemysleme si, že, když je při díle Duch Boží, půjde všechno samo. Naopak. Uprostřed každodenních vztahů se někdy pořádně zapotíme a budeme muset zase překonávat svou nechuť v něčem ustoupit. Ale, mám-li odpovědět na otázku, zda ve víře překonávat sám sebe a nebýt v tom líný, tak odpovím ANO. Překonávat. A kam směřovat? Přece od toho starého člověka adama k tomu novému.

Firbas, Petr

Biblický odkaz: Přísloví 6,6

Autor: Medková, Marie

Autor: Čapek, Karel

Autor: Firbas, Petr

Rok vzniku: 2010

- [Sebepoznání](#)
- [Společnost](#)
- [Podklad pro tematický program](#)
- [Dorost](#)
- [Konfirmace](#)
- [Mládež](#)

Vstávat?? (soubor textů)

Převzato z Katecheze (<https://katecheze.evangelnet.cz>)

- [15 minut](#)
- [30 minut](#)
- [60 minut](#)
- [Na počtu nezáleží](#)

Odkaz na zdroj: <https://katecheze.evangelnet.cz/programy/vstavat-soubor-textu>